

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3CdoR/1/2024
Identifikačné číslo spisu: 2119208707
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2024
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:2119208707.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci manžela Z. P., nar. X., bývajúceho v P., zastúpeného Mgr. Janou Bartošovou, advokátkou so sídlom v Šuranoch, Kukučínova 23, a manželky C. P., nar. X., bývajúcej v M. o rozvod manželstva a úpravu pomerov rodičov na čas po rozvode k maloletému dieťaťu Z. P., nar. X., bývajúcemu u matky, zastúpenému procesným opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, pracovisko Hlohovec, so sídlom v Hlohovci, Jarmočná 3, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 14P/62/2019, o dovolaní manžela proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. júla 2023 sp. zn. 15CoP/45/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 12. júla 2023 sp. zn. 15CoP/45/2023 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 07. februára 2023 č. k. 14P/62/2019-385 vo výroku I. rozviedol manželstvo Z. P., nar. X. a C. P., rod. Z., nar. X., uzavreté dňa X. v M., zapísané v knihe manželstiev matričného úradu M., vo zväzku X, ročník X. na strane X. pod poradovým číslom X. Výrokom II. na čas po rozvode manželstva zveril maloletého Z., nar. XX. XX. XXXX do osobnej starostlivosti matky, oboch rodičov oprávnil maloleté dieťa zastupovať v bežných veciach a spravovať jeho majetok a otcovi uložil povinnosť platiť na maloletého výživné v sume 160 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku. III. Styk otca s maloletým Z. upravil na každý nepárny kalendárny týždeň v sobotu od 11.30 hod. do 18.00 hod. s tým, že otec si maloletého prevezme a po ukončení stretnutia odovzdá v mieste bydliska matky. Matke uložil povinnosť maloletého na styk riadne pripraviť a v stanovenom čase otcovi odovzdať. IV. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky pre rozvod manželstva účastníkov konania, keď mal preukázaný vážny rozvrat vzťahov medzi manželmi. Pri rozhodovaní o výživnom konštatoval, že maloletému bol v septembri 2019 diagnostikovaný detský autizmus, od januára 2023 navštevuje špecializovanú materskú školu v I. pre deti s podobným postihnutím, pričom v materskej škole sa nestavuje a pobyt v zariadení nie je spolplatnený. V súvislosti s

ochorením maloletého má matka zvýšené výdavky na zabezpečenie jeho špeciálnej starostlivosti a tieto výdavky spočívajú v mesačných platbách 200 eur na stravu (vzhľadom na diagnózu maloletý konzumuje len určitý druh potravín), pričom na hygienu dieťaťa poberá príspevok 30 eur, ku ktorej sume mesačne pripláca sumu 10 eur a na pohonné hmoty vo výške 30 eur, k čomu pripláca mesačne cca 70 eur (50 eur cesta do materskej školy a 50 eur cestovné k lekárom). Mesačné náklady na maloletého matka vyčíslila za oblečenie a obuv sumou 80 eur, na vitamíny cca 33 eur mesačne, na hračky a kultúru 20 eur. Celkové výdavky na maloletého súd prvej inštancie ustálil sumou 430 eur, bez výdavkov, ktoré sú pokryté príspevkom od štátu. Konštatoval, že matka svoje výdavky vyčíslila sumou cca 275 eur a poplatky za bývanie u rodičov 230 eur za oboch a podľa vyjadrenia matky náklady sa navyšujú aj v súvislosti s návštevami odborných lekárov. Mal preukázané, že matka poberá rodičovský príspevok vo výške 280 eur, prídavok na dieťa v roku 2022 vo výške 30 eur a od januára 2023 vo výške 60 eur mesačne a kompenzáciu na hygienu maloletého a na benzín 60 eur mesačne. V období od 01. 03. 2021 do 30. 06. 2022 bola matka zamestnaná a dosahovala priemerný príjem v roku 2021 vo výške 713,43 eura a v roku 2022 vo výške 835,55 eura, jej pracovný pomer bol ukončený uplynutím doby, na ktorú bol uzavretý. Od 06. 07. 2022 do 17. 08. 2022 pracovala v spoločnosti T. G. s.r.o., dosahovala priemerný príjem 601,67 eura, pracovný pomer ukončil zamestnávateľ z dôvodu práceneschopnosti matky počas skúšobnej doby. Od 15. 08. 2022 je matka práceneschopná a poberá nemocenské dávky v priemernej výške 350 eur mesačne. Otec dieťaťa bol do decembra 2022 zamestnaný, v roku 2021 dosahoval mesačný príjem v priemere 954,40 eura netto, v období od 01. 07. 2021 do 31. 03. 2022 poberal titulom práceneschopnosti nemocenské dávky, v roku 2021 v priemernej výške 840,16 eura a v roku 2022 821,93 eura. Otec má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletej A. nar. X. po skončení PN od 01. 04. 2022 čerpal materskú dovolenku a poberal materský príspevok vo výške 990 eur do októbra 2022 a v mesiacoch november a december 2022 poberal rodičovský príspevok vo výške 383 eur mesačne. S matkou maloletej A. žil v domácnosti od januára do decembra 2022, od januára 2023 platí na výživu dieťaťa 90 - 100 eur mesačne. Dňa 09. 12. 2022 otec ukončil pracovný pomer dohodou zo zdravotných dôvodov a od 10. 12. 2022 je evidovaný na úrade práce, s nárokom na podporu v nezamestnanosti v priemernej výške okolo 690 eur. Od januára 2023 otec býva u svojich rodičov, na domácnosť prispieva mesačne sumou 250 eur. Výdavky otca spočívajú v platbách za stravu, oblečenie, kozmetiku, telefón, výživné na A. a na Z., pohonné hmoty na realizáciu styku s dieťaťom a do práce, splátku úveru, celkovo vo výške 560 eur mesačne. Konštatoval, že otec platil matke na výživu maloletého 100 eur mesačne, aktuálne prispieva vo výške 160 eur. Súd prvej inštancie pri určení výšky výživného vychádzal zo schopností a možností rodičov a zohľadnil výkon osobnej starostlivosti matky o maloletého, ktorý je nízkeho veku a má zdravotné postihnutie. S prihliadnutím na príjem otca dospel k záveru, že výživné v určenej výške bude schopný platiť a takto určené výživné je postačujúce, aj s ohľadom na potreby maloletého dieťaťa. Vychádzal zo zákonných ustanovení, podľa ktorých majú deti právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, a aj z ustálenej súdnej praxe pri rozhodovaní o výživnom na maloleté deti, v zmysle ktorej povinný rodič sa má podieľať na výžive svojich detí sumou predstavujúcou 25% - 30% z jeho príjmu. Uviedol, že otec je v súčasnej dobe evidovaný na úrade práce, s nárokom na podporu v nezamestnanosti v priemernej výške 690 eur. Pokiaľ otec tvrdí, že má určité zdravotné problémy, ktoré boli dôvodom ukončenia jeho pracovného pomeru dňa 09. 12. 2022, v ktorom dosahoval príjem v priemernej výške 954 eur a predtým mu bol vyplácaný materský príspevok 990 eur a neskôr rodičovský príspevok 383 eur, súd prvej inštancie prihliadal na schopnosť otca platiť dieťaťu výživné. Dospel k názoru, že otec sa svojim rozhodnutím ukončiť pracovný pomer vzdal výhodnejšieho zamestnania, z príjmu z ktorého by si mohol riadne plniť vyživovaciu povinnosť voči obojom maloletým deťom. Otcom predložené lekárske správy, ktorými preukázal svoj aktuálny nepriaznivý zdravotný stav, vyhodnotil ako nepreukazujúce, že tieto zdravotné obmedzenia otca sú trvalé alebo tak vážne, pre ktoré by nemohol pracovať. Mal za to, že otec nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplynulo jeho trvalé obmedzenie, prípadne neschopnosť pre nevyhovujúci zdravotný stav vykonávať konkrétnu pracovnú činnosť, na výkon ktorej mal uzavretú pracovnú zmluvu. Uviedol, že na zlepšenie zdravotného stavu otec podstupuje liečbu a podrobí sa operácii hemoroidov, pričom zo žiadnej lekárskej správy nevyplývalo, že po ukončení liečby nebude môcť pracovať v takom rozsahu ako doposiaľ. Rozviazanie pracovného pomeru zo strany otca považoval za predčasné riešenie, ktorým sa pripravil o príjem. Rovnako posudzoval aj rozhodnutie otca nehľadať si prácu, pokiaľ nepodstúpi operáciu, keď operačný zákrok, na ktorý čaká, nemôže byť prekážkou pre to, aby si už vopred hľadal zamestnanie,

najmä ak sú na neho výživou odkázané dve maloleté deti. V nástupe otca na materskú dovolenku v apríli 2022 videl jeho snahu o zníženie príjmu a docielenie zníženia výživného na maloletého, najmä v období, kedy bol otcovi vyplácaný len rodičovský príspevok v podstatne nižšej výške ako by dosahoval príjem z pracovnej činnosti, pokiaľ by na materskú dovolenku nenastúpil. Prihliadol na to, že otec prispieva na výživu jeho ďalšieho dieťaťa výživným vo výške 100 eur na základe dohody s matkou maloletej A., ktorá je vo veku 1,5 roka a podľa vyjadrenia otca je zdravá a nevyžaduje si žiadne zvýšené náklady na starostlivosť. Zohľadniac všetky tieto skutočnosti, určil výživné na maloletého vyššie, vzhľadom na vek dieťaťa a jeho zdravotné postihnutie. Určené výživné považoval za postačujúce pre pokrytie odôvodnených potrieb dieťaťa, pretože suma 160 eur mesačne spolu s prídavkami na dieťa a s kompenzačným príspevkom, ktoré matka poberá v celkovej výške 120 eur, ako aj s výživným od matky, pokryje výdavky maloletého, vzhľadom na jeho vek, potreby a zdravotný stav s ohľadom aj spotrebný charakter výživného. Nezohľadnil výšku výživného navrhovanú matkou (250 - 300 eur mesačne), keďže potreby dieťaťa v takejto výške nepreukázala, a možnosť platiť výživné v navrhovanej výške nevyplýva ani z majetkových pomerov a schopností otca. Zdôraznil, že výživa detí musí byť zabezpečená neustále, preto je potrebné výživné určiť vo výške zohľadňujúcej schopnosti otca. Poukázal na ustanovenie § 62 ods. 5 Zákona o rodine, podľa ktorého výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov a otec zo svojho príjmu musí uspokojiť nároky na výživné dieťaťa a ani prípadné vyššie výdavky otca nemôžu byť na úkor vyživovacej povinnosti rodiča k maloletému dieťaťu. Dal do pozornosti povinnosť rodičov vyvinúť všetko úsilie k tomu, aby v rámci svojich možností a schopností dosahovali príjem, z ktorého by mohli plniť výživné na maloleté deti v takom rozsahu, aby boli uspokojené ich odôvodnené potreby. Uviedol, že výdavky rodičov na svoje vlastné zabezpečenie sú vo vzťahu k plneniu si vyživovacej povinnosti iba druhoradé a odvodené od toho, že obaja sú povinní prispievať na výživu svojich detí podľa svojich možností a schopností tak, aby v celom rozsahu pokryli potreby oprávnených maloletých detí, aby tieto mali zabezpečenú dôstojnú životnú úroveň. Pri úprave styku otca s maloletým prihliadol na zhodné návrhy oboch rodičov, keď otec sa v uvedenom rozsahu s maloletým aj aktuálne stretáva a o širší styk s ním, prípadne aj s prespatím, zatiaľ záujem neprejavil, a to aj s ohľadom na zdravotný stav maloletého. Styk otca s maloletým v takto upravenom rozsahu považoval za rešpektujúci právo maloletého na zachovanie vzťahu k otcovi, ako aj na udržanie pravidelného a rovnocenného styku dieťaťa s oboma rodičmi. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie matky proti výroku o výživnom na maloleté dieťa, rozsudkom z 12. júla 2023 sp. zn. 15CoP/45/2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v časti o výživnom zmenil tak, že otec je povinný prispievať na výživu maloletého Z. P., nar. XX. XX. XXXX výživným vo výške 210 eur mesačne, k rukám matky vždy do 15-dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom právoplatnosti výroku rozsudku o rozvoze manželstva; a určil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí o výške výživného otcovi ako rodičovi, ktorému maloleté dieťa nie je zverené do osobnej starostlivosti, zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, avšak vo vzťahu k nemu vyvodil zo správne použitých právnych predpisov nesprávne právne závery. Pre rozhodnutie o výške výživného bol v posudzovanej veci podstatný skutkový stav vzťahujúci sa na obdobie pred rozhodnutím o návrhu na rozvod manželstva, s primeraným zohľadnením aj iných skutočností vzťahujúcich sa na celé obdobie súdneho konania, majúcich vplyv na rozhodnutie súdu o výške výživného otca na maloleté dieťa na čas po rozvoze manželstva. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie matky proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti výživného ako dôvodné. Súd prvej inštancie správne pri určovaní výživného vychádzal z kritérií rozhodných pre určovanie výživného na maloleté dieťa, uvedených v ust. § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 Zák. o rodine, t. j. správne prihliadol na strane maloletého dieťaťa na jeho odôvodnené potreby, na strane rodičov na ich zárobkové a majetkové pomery, a schopnosti a možnosti, ako aj na výkon osobnej starostlivosti matky o maloletého, ktorý je realizovaný na základe rozhodnutia súdu o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému na čas do rozvodu manželstva. Pokiaľ ide o odôvodnené potreby maloletého dieťaťa, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že maloletý Z. navštevuje špeciálnu materskú školu, má zdravotné problémy (je sledovaný v ambulancii odborných lekárov neurológia, logopédia, psychológia, psychiatria), diagnóza detský autizmus. Na základe vykonaného

dokazovania súdom prvej inštancie odvolací súd ustálil náklady na maloletého sumou 180 eur strava, 10 eur hygiena, 60 eur pohonné hmoty, 80 eur oblečenie, 20 eur vitamíny, 15 eur kultúra a hračky a 50 eur bývanie, t. j. spolu 415 eur mesačne. Je potrebné zdôrazniť, že nie je povinnosťou matky preukazovať výdavky na bežné potreby maloletého dieťaťa ako sú strava, hygiena, ošatenie, keď odvolací súd vychádza zo všeobecných cien tovarov primeraných veku dieťaťa, avšak v tomto prípade vzal v úvahu špeciálne potreby maloletého vyplývajúce z jeho nepriaznivého zdravotného stavu. Pokiaľ ide o náklady na bývanie, pri ich výške odvolací súd vychádzal z matkou predložených dokladov preukazujúcich platby za nájom, elektriku, plyn, vodu a odpad hradené jej rodičmi, s ktorými býva v spoločnej domácnosti. Položku daného nákladu vypočítal v pomernej časti k počtu osôb žijúcich v jednej domácnosti. Pri nákladoch na stravu považoval odvolací súd za primeranú sumu 180 eur mesačne berúc do úvahy vek maloletého a jeho zdravotný stav. Vo vzťahu k platbám za hygienu a pohonné hmoty zohľadnil jednak platby realizované matkou a tiež skutočnosť, že na tieto položky poberá aj príspevky od štátu vyplácané titulom zhoršeného zdravotného stavu maloletého dieťaťa (v sume spolu 60 eur mesačne). Potreba reálne vynakladať zvýšené cestovné náklady zo strany matky vyplýva aj zo správy O., klinický psychológ, ktorá odporúčala príspevok pre maloletého na individuálnu prepravu z dôvodu, že jeho preprava hromadnými prostriedkami je, vzhľadom na diagnózu a riziká dekompenzácie dieťaťa, vylúčená. Matkou vyčíslené náklady na vitamíny, kultúru a hračky odvolací súd čiastočne korigoval považujúc ich za nadhodnotené. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o primeranosti výšky výživného na maloletého v sume 160 eur mesačne pri ustálení nákladov na odôvodnené potreby dieťaťa súdom prvej inštancie vo výške 430 eur mesačne, do ktorých ani nezahrnul podiel platieb za bývanie. Navyše súd prvej inštancie pri určení výšky výživného ustálil náklady na maloletého sumou 430 eur bez výdavkov, ktoré sú pokryté príspevkom štátu, avšak zároveň uzavrel, že určené výživné postačuje pre pokrytie odôvodnených potrieb dieťaťa, pretože suma 160 eur mesačne spolu s prídavkami na dieťa, s kompenzačným príspevkom vo výške 120 eur a výživným zo strany matky, postačuje na krytie potrieb maloletého. Daný rozpor bolo preto potrebné odstrániť a výdavky na odôvodnené potreby maloletého vyhodnotiť komplexne, keď bez ohľadu na výšku štátnych príspevkov na cestovné a hygienu, tieto náklady presahujú sumu 400 eur mesačne. Za daných okolností berúc do úvahy povinnosť oboch rodičov podieľať sa na zabezpečení potrieb maloletého je dôvodné výšku výživného upraviť tak, aby matka, ktorá vykonáva aj osobnú starostlivosť o maloletého a v porovnaní s otcom (jeho schopnosťami a možnosťami) dosahuje príjem nižší, nebola zaťažená zvýšenou mierou týchto výdavkov. Pokiaľ ide o hodnotenie pomerov na strane otca, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v tejto časti. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie síce vyplýva, že otec dosahoval v roku 2021 priemerný mesačný príjem vo výške 954,40 eura, od 01. 07. 2021 do 31. 03. 2022 poberal nemocenské dávky vo výške 821,93 eura, po skončení práceneschopnosti od 01. 04. 2022 čerpal materskú dovolenku a poberal materský príspevok vo výške 990 eur (do októbra 2022) a v mesiaci november a december 2022 rodičovský príspevok vo výške 383 eur mesačne, pričom od 10. 12. 2022 na základe svojho rozhodnutia o ukončení pracovného pomeru (dohodou zo zdravotných dôvodov) je evidovaný na úrade práce ako nezamestnaný s nárokom na podporu v nezamestnanosti vo výške 690 eur mesačne. Konanie otca, ktorý ukončil pracovný pomer na základe vlastného rozhodnutia aj odvolací súd vyhodnotil ako účelové vzdanie sa príjmu, keď otec síce dôvodil svojim zdravotným stavom a očakávaným operačným zákrokom, avšak v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu zdravotný stav nedovoľoval vykonávať prácu a zabezpečiť si príjem, z ktorého dokáže uspokojiť nielen svoje potreby, ale aj potreby svojich maloletých detí. Na strane otca je preto potrebné vychádzať z jeho schopností a možností dosahovať príjem cca 950 eur mesačne, ktoré sumu zarábala v predchádzajúcom období. Odvolací súd nespochybňuje, že otec má zdravotné problémy, čo vyplýva aj z predložených lekárskejších správ M., proktológa a M., ortopéda, ale tieto nie sú takého charakteru, ktorý by otca vyradil z pracovného procesu, resp. absolútne by ho obmedzil vo výkone práce. Skutočnosť, že otec má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletej A., na ktorú prispieva sumou 100 eur mesačne, je zohľadnená rovnako vo výške určeného výživného na maloletého. Pokiaľ ide o príjem a majetkové pomery matky odvolací súd vychádzal z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že v roku 2021 zarábala mesačne v priemere 713,43 eura, v roku 2022 835,55 eura, od 06. 07. 2022 do 17. 08. 2022 601,67 eura, pričom pracovný pomer s ňou ukončil zamestnávateľ z dôvodu nástupu na práceneschopnosť a od 15. 08. 2022 matka poberala nemocenské dávky vo výške 350 eur mesačne. Ďalej v roku 2022 matka poberala rodičovský príspevok 280 eur a

prídavky na dieťa po 30 eur mesačne a od 01.01.2023 po 60 eur mesačne. Je nesporné, že aj povinnosťou matky je po ukončení práceneschopnosti nájsť si zamestnanie a zabezpečiť príjem, avšak uviesť, že pri výkone starostlivosti o maloleté dieťa so zdravotným postihnutím, je na strane matky v tomto smere určité obmedzenie. K rodičmi prezentovanými a uhrádzanými splátkami úveru a pôžičiek, odvolací súd poznamenáva, že právoplatnosťou výroku rozsudku o rozvode manželstva dôjde k vyporiadaniu manželov v súvislosti s majetkom nadobudnutým za trvania manželstva, t. j. hnuteľného, či nehnuteľného majetku, vrátane vyporiadania pasív (splátky úverov a pôžičiek). Odvolací súd je toho názoru, že výživné na maloletého vo výške 210 eur mesačne zodpovedá veku a potrebám dieťaťa, schopnostiam a možnostiam otca a pomerom na strane matky. Uvedená suma výživného zohľadňuje aj realizáciu styku otca s maloletým, ktorá nie je intenzívna a skutočnosť, že otec nad rámec výživného maloletému neprispieva. V danej veci odvolací súd osobitnú pozornosť venoval zdravotnému stavu maloletého a s tým súvisiacim požiadavkám, ktoré napĺňa podstatne vyššou mierou matka. Výkon osobnej starostlivosti matky o maloletého je aj vo vzťahu k určení výšky výživného na maloletého významným hľadiskom. Odvolací súd na základe uvedeného pri dôslednom zvážení rozsahu potrieb maloletého dieťaťa s poukazom na spotrebný charakter výživného, ako i schopnosti a možnosti na strane otca, výrok súdu prvej inštancie o určení výživného, podľa § 388 CSP zmenil a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, ktorú sumu považoval v danom prípade za primeranú vo vzťahu ku kritériám rozhodným pre určovanie výživného na maloleté dieťa.

2.2. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal otec maloletého (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

3.1. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa nijako nevysporiadal s otázkou, akým spôsobom v akej sume v akých lehotách má otec doplatiť matke výživné, ktoré predstavuje rozdiel medzi výživným určeným okresným súdom a výživným určeným krajským súdom. Odvolací súd nedal otcovi ani možnosť vyjadriť sa, že chce platiť predmetnú sumu v splátkach a v akej výške. Ďalej namieta arbitráry postup krajského súdu pri určení výšky výživného, kedy tento si svojvoľne ustálil sumu 210 eur pričom nevychádzal zo skutočností zistených okresným súdom. Okresný aj krajský súd vytýkali otcovi, že sa údajne vzdal zamestnania, aby si znížil príjem, pričom nikdy takéto tvrdenie nebolo reálne podložené nejakým dôkazom. Ak mal súd pochybnosti o oprávnenosti ukončenia pracovného pomeru, mohol si predvolať bývalého zamestnávateľa otca a dotázať sa ho na dôvod ukončenia pracovného pomeru, ktorý však aj tak už bol písomne uvedený na dohode o skončení pracovného pomeru. Závery súdu v tomto smere o tom, že sa otec údajne vzdal svojvoľne výhodného zamestnania nie sú správne, nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu a sú svojvoľné, čím súdy pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupovali v súlade so zákonom. Okrem toho súdy sa nijako nezaoberali dôvodmi, pre ktoré nepracuje matka. V tomto prípade bola porušená zásada rovnosti strán. Ďalej sú nezrovnalosti vo výške kompenzačného príspevku, ktorý matka poberá. Okresný súd uviedol, že ide o výšku 120 eur mesačne spolu. Krajský súd uviedol sumu 60 eur mesačne spolu. Odvolací súd v danom prípade nevykonal potrebné dokazovanie hoci tak urobiť mal, čím oprel svoje rozhodnutie o nepreukázané tvrdenia. Okrem toho ani jeden súd vôbec nezohľadnil skutočnosť, že otec okrem sumy 160 eur mesačne na mal. Z. a sumy 100 eur mesačne na mal. A., platí tiež sumu 50 eur mesačne na maloletého Z., a to od februára 2022 až do roku 2025. Túto sumu mu určil Okresný súd Trnava v Rozsudku sp. zn. 21P/59/2020 zo dňa 27. 01. 2022. S uvedeným konaním bol Okresný súd Trnava v konaní 14P/62/2019 uzrozmeneý. Z vyššie uvádzaných dôvodov dané dosahuje bez akýchkoľvek pochybností intenzitu predpokladanú zákonom, a je na mieste konštatovanie porušenia práva na spravodlivý proces. Dovolateľ žiada, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Matka vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že krajský súd nie je povinný vychádzať iba so skutočnosťami zistenými len z dôkazov preukázaných z pojednávania na okresnom súde, čo by znamenalo, že by musel potvrdiť len rozhodnutie okresného súdu a odvolanie by nemalo žiadny význam. Otec sa vzdal dobrovoľne svojho zamestnania a konanie otca, ktorý ukončil pracovný pomer na základe vlastného rozhodnutia aj odvolací súd vyhodnotil ako účelové vzdanie sa príjmu. Výživne 120 eur alebo 150 eur mesačne na zdravotne postihnutého chlapca, pričom matka je obmedzená riadne sa zamestnať a zarobiť tak finančné prostriedky pre chod domácnosti, je naozaj veľmi málo. Táto suma ledva vystane

na výživu, aj to skromnú výživu maloletého syna vzhľadom na vysoké ceny potravín a tovarov. Matka navrhuje, aby dovolací súd zamietol dovolanie otca a potvrdil tak napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, pretože je správny, vecný a objektívny.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné, a to z nasledujúcich dôvodov:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Ním tvrdená vada zmätočnosti sa mala prejavovať v tom, že odvolací súd pri zmene rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku ohľadom výživného nedal otcovi maloletého ani možnosť vyjadriť sa, pričom odvolací súd v danom prípade nevykonával potrebné dokazovanie hoci tak urobiť mal, čím oprel svoje rozhodnutie o nepreukázané tvrdenia.

11. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie,

právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

12. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (rovnako viď aj sp. zn. 3Obdo/40/2017).

13. Čo sa týka zmeňujúceho rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že odvolací súd je ako riadny opravný súd súčasne aj skutkovým súdom. Úvahy odvolacieho súdu o správnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie sú však značne obmedzené, pretože v zásade je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. V prípade pochybností o jeho správnosti má možnosť dospieť k iným skutkovým záverom, ak tieto vyplývajú z poznatkov, ktoré odvolací súd získal tak, že opakoval dôkazy vykonané súdom prvej inštancie alebo vykonal nové dôkazy. Podmienenie zmeny skutkových záverov ustálených súdom prvej inštancie opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva z požiadavky rešpektovať zásadu priamosti a ústnosti civilného konania, ktorá má pre odvolacie konanie rovnaký význam a následky ako pre súd prvej inštancie. Zásada priamosti je dôležitá nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchýlenie sa od skutkových zistení súdu prvej inštancie. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je uvedená zásada oproti konaniu pred súdom prvej inštancie ešte sprísnená, pričom pre opakovanie dôkazov platia tie isté procesné postupy ako pri vykonávaní pôvodného dôkazu (sp. zn. 4Cdo/98/2017).

14. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP).

15. Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

16. Od počiatku bolo v judikatúre opakovane zdôrazňované, že ak sa chce odvolací súd odchýliť od skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie na základe dokazovania výsluchom svedkov, musí tieto dôkazy vykonané predtým bezprostredne súdom prvej inštancie opakovať. Ak by tak neurobil, chýbali by mu náležité podklady na vyhodnotenie týchto dôkazov, založené napríklad na ich priamom vnímaní. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že ak odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov.

16.1. Aby sa teda odvolací súd mohol odchýliť od skutkových zistení, ktoré súd prvej inštancie čerpal z výpovedí strán alebo svedkov, ktorí boli prvoinštančným súdom vypočutí na pojednávaní, musí dôkazy priamo vykonané súdom prvej inštancie opakovať, prípadne doplniť. Ak by sa odvolací súd odchýlil od skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa bez toho, aby rešpektoval povinnosť opakovania alebo doplnenia dokazovania, zasiahol by do ústavne zaručeného práva účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, do obsahu ktorého patrí aj to, že odvolací súd sa môže odchýliť od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom len po doplnení alebo opakovaní dokazovania, ktorého výsledky opravnému súdu umožnia vlastné, prípadne aj odlišné hodnotenie dôkazov (pozri BARICOVÁ, Jana. § 384 [Dokazovanie na odvolacom súde]. In: ŠTEVČEK, Marek, a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022).

17. Podmienky na rozhodnutie odvolacieho súdu bez pojednávania nie sú splnené, akonáhle by mal odvolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené. Preto, ak bude potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, môže tak odvolací súd urobiť len na pojednávaní (§ 188 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1), (pozri BARICOVÁ, Jana. § 385 [Pojednávanie]. In: In: ŠTEVČEK, Marek, a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022).

18. Z vyššie uvedených procesných ustanovení je zrejmé, že odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. Urobí tak v prípade, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov.

19. Predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu zo 7. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/131/2009).

19.1. Povinnosť zopakovať v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danom spore, vyjadruje aj Nález Ústavného súdu SR z 09. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 506/2013, podľa ktorého „odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru druhostupňového súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred prvostupňovým súdom.“

19.2. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. Urobí tak v prípade, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov (viď aj sp. zn. 2Obdo/33/2017).

20. V prípade zmeny prvoinštančného rozsudku súvisiacej vo výroku ohľadom platenia výživného na maloleté dieťa, dovolací súd vychádzal predovšetkým z ustanovenia § 384 ods. 1 CSP. Najvyšší súd v podobných súvislostiach stabilne zastáva názor, že je neprípustné, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam, dospel len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Na to, aby ich mohol inak zhodnotiť, ich musí v odvolacom konaní opäť vykonať (pozri sp. zn. 7Cdo/83/2018).

20.1. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové závery ako súd prvej inštancie, a zároveň rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie a vykonal (zopakoval) v potrebnom rozsahu dokazovanie. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že určené výživné považoval za postačujúce pre pokrytie odôvodnených potrieb dieťaťa, pretože suma 160 eur mesačne spolu s prídavkami na dieťa a s kompenzačným príspevkom, ktoré matka poberá v celkovej výške 120 eur, ako aj s výživným od matky, pokryje výdavky maloletého, vzhľadom na jeho vek, potreby a zdravotný stav s ohľadom aj spotrebný charakter výživného. Nezhľadil výšku výživného navrhovanú matkou (250 - 300 eur mesačne), keďže potreby dieťaťa v takejto výške nepreukázala, a možnosť platiť

výživné v navrhovanej výške nevyplýva ani z majetkových pomerov a schopností otca. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o primeranosti výšky výživného na maloletého v sume 160 eur mesačne pri ustálení nákladov na odôvodnené potreby dieťaťa súdom prvej inštancie vo výške 430 eur mesačne, do ktorých ani nezahrnul podiel platieb za bývanie. Naviac súd prvej inštancie pri určení výšky výživného ustálil náklady na maloletého sumou 430 eur bez výdavkov, ktoré sú pokryté príspevkom štátu, avšak zároveň uzavrel, že určené výživné postačuje pre pokrytie odôvodnených potrieb dieťaťa, pretože suma 160 eur mesačne spolu s prídavkami na dieťa, s kompenzačným príspevkom vo výške 120 eur a výživným zo strany matky, postačuje na krytie potrieb maloletého. Daný rozpor bolo preto potrebné odstrániť a výdavky na odôvodnené potreby maloletého vyhodnotiť komplexne, keď bez ohľadu na výšku štátnych príspevkov na cestovné a hygienu, tieto náklady presahujú sumu 400 eur mesačne. Z uvedeného tak vyplýva, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové závery, ako súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci vykonal (zopakoval) v potrebnom rozsahu dokazovanie. Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 CSP sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného sporového konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o zmene výroku o výživnom na maloleté dieťa, dospel v podstate iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie.

21. Ak súd alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zákonov, ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu. Obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdov, ktoré je v rozpore so zákonom, je v zásade porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (m. m. I. ÚS 26/94).

22. Aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyplýva, že odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru odvolacieho súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred súdom prvej inštancie. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok - záver sudcu, resp. senátu o tom, ktoré z rozhodujúcich sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za dokázané. Až súhrn týchto skutočností vytvára zistený skutkový stav (sp. zn. II. ÚS 387/2010, II. ÚS 400/2009, II. ÚS 506/2009, II. ÚS 506/2013).

23. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd postupoval v priamom rozpore so znením ust. § 384 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP, a teda sa natoľko odchýlil od ich znenia, že zásadne poprel jeho účel a význam, keď dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako prvoinštančný súd bez nariadenia pojednávania a vykonania vlastného dokazovania alebo jeho zopakovania v odvolacom konaní, čím znemožnil otcovi maloletého, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Dovolací súd mal preto za preukázané, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

24. Dovolací súd dodáva, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

25. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací

súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

26. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 12. júla 2023 sp. zn. 15CoP/45/2023 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

27. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd postupom podľa § 453 ods. 3 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.